

[Bakholdt]

Jeg vil også sige til arbejdsministeren, at det ikke bare er de mænd, der står på forslaget, der slutter op omkring disse ting. Det gør faktisk hele den socialdemokratiske gruppe, og jeg skal også oplyse arbejdsministeren om, at der er et stort flertal af mænd i gruppen.

Jytte Andersen (S):

Jeg vil gerne sige tak for en rimelig positiv modtagelse af visse dele af beslutningsforslaget.

Der er faktisk nogle ting, der har afspejlet sig et flertal for. Bl.a. har jeg i hvert fald noteret et overraskende flertal for, at virksomhederne i højere grad skal leve op til nogle forpligtelser over for den kvindelige del af arbejdsstyrken. Det er i hvert fald den konstatering, jeg har foretaget, og det synes jeg er et meget væsentligt skridt på vejen.

Så har jeg også noteret mig, at der ikke er nogen af partierne, der har anfægtet, at kvindearbejdsløsheden er uacceptabelt høj. Der er heller ikke nogen, der har anfægtet, at der skal gøres noget, at der skal træffes konkrete beslutninger på en lang række områder.

Der er blevet stillet det spørgsmål, hvorfor Socialdemokratiet overhovedet har fremsat dette forslag. Det kan jeg såmænd godt sige. Da vi i april måned vedtog dagsordenen, hvori vi bad arbejdsministeren om at forstærke bestræbelserne over for kvindearbejdsløsheden og sætte en undersøgelse i gang, havde vi ikke den helt store tiltro til, at der ville komme så meget ud af det. Det er baggrunden for, at vi gjorde os vores egne overvejelser og fældede dem ned i et beslutningsforslag for dermed at give Arbejdsmarkedsudvalget et bidrag til det arbejde, der skal ske efterfølgende. Jeg må sige, at med den besvarelse, arbejdsministeren har forelagt Arbejdsmarkedsudvalget på baggrund af dagsordenen, er vores mistillid, vores ringe tiltro, til fulde blevet bekræftet.

Vi synes ikke, at der er ret meget konkret oplæg til handling, og det er handling, der er brug for. Jeg kan se, arbejdsministeren er overrasket, men så er det godt, der er en weekend, for det er ikke en sag, hvor vi stopper debatten i dag.

Jeg er glad for, at arbejdsministeren har sendt vores forslag til arbejdsmarkedets parter og bedt om en udtalelse. Jeg vil også bede arbejdsministeren om at sende vores forslag til Ligestillingsrådet, men jeg vil bede arbejdsmi-

nisteren om også at sende bilag 72, nemlig arbejdsministerens egen besvarelse af dagsordenen, til udtalelse hos arbejdsmarkedets parter og i Ligestillingsrådet. Så er der et rimeligt sammenligningsgrundlag med hensyn til, hvordan systemet reagerer henholdsvis over for vores forslag og over for arbejdsministerens meget begrænsede initiativer i forhold til, hvad der er nødvendigt.

Arbejdsministeren siger i sin besvarelse, at meget skal gøres, og når man sådan sidder og lytter, og hvis man ikke vidste bedre, så ville man tro, det var en god minister, vi havde. Det overraskende er så, at man må spørge: Hvad er det så, der gøres? Hvor er de konkrete forslag henne? Hvornår kommer forslaget om en læn- gerevarende arbejdsmarkedsuddannelse, der tilgodeser kvinderne? Hvornår får vi taget konkret fat på sygdomsreglen? Hvornår får vi taget konkret fat på nogle af de problemer, der også er for arbejdsledige kvinder, nemlig befordringsudgifter osv. osv.? Hvor mange penge har arbejdsministeren sat af til information og vejledning, til projektvejledere, til kursusgodtgørelse, til opfølgning og evaluering, og hvor mange penge er der sat af til uddannelse for Arbejdsformidlingens medarbejderstab? Alle disse ting synes jeg der er brug for fra arbejdsministerens side, før konstateringen bliver, at det er en god minister, vi har.

Ministeren gjorde også noget ud af at fortælle, hvor vandene skiller. Det er selvfølgelig ikke overraskende for os, at en konservativ arbejdsminister tager afstand fra enhver form for tvang over for virksomhederne, men det synes jeg ærlig talt er lidt ærgerligt.

Jeg har gjort mig den ulejlighed at finde ud af, hvad man gør i andre lande, og jeg har til min store overraskelse fundet ud af, at i et superliberalistisk eller konservativt land som USA har man faktisk kunnet finde ud af at sikre nogle meget stærkere forpligtelser for virksomhederne, for den offentlige sektor. Man forpligter dem til en ansættelsespolitik, som tager højde for de grupper, som bl.a. kvinderne tilhører på arbejdsmarkedet, nemlig de underprivilegerede grupper. Jeg vil gerne bidrage til arbejdsministerens viden og give ham notatet, for det er faktisk ganske interessant, at USA kan være på forkant på dette her punkt i forhold til os.